

Niepełnosprawni w krajach UE

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: czwartek, 11, listopad 2010 23:00

Odsłony: 6895

W krajach Unii Europejskiej nie została przyjęta jednolita definicja niepełnosprawności, która obowiązywałaby we wszystkich krajach członkowskich. W konsekwencji osoba uznana w jednym z krajów za niepełnosprawna, w innym mogłaby nie otrzymać takiego statusu prawnego. W krajach Wspólnoty funkcjonuje ponadto kilka definicji niepełnosprawności. Są one używane do różnych celów, np. rehabilitacji społecznej, opieki medycznej, edukacji. Od dłuższego czasu trwają starania, aby stworzyć jedną definicję.

Myślą przewodnią jest założenie, aby ujmowała ona to pojęcie wystarczająco szeroko, mogła być stosowana globalnie, a jednocześnie zawierałaby opis kontekstu społecznego tego zjawiska.

Konsekwencją braku wspólnej dla krajów Unii Europejskiej definicji jest niejednolity system orzekania o niepełnosprawności.

Na przykład we Francji specjalne komisje działające na poziomie departamentów orzekają o trzech stopniach niepełnosprawności: lekkim, umiarkowanym i znacznym. Z kolei w Niemczech stopień niepełnosprawności danej osoby określa się według skali obniżonej sprawności organizmu od 20 do 100%. W Hiszpanii ocenia się zdolność do pracy osoby i ustala stopień jej obniżenia. Przyjmuje się, że za osobę niepełnosprawna w kontekście zatrudnienia uznaje się te, której zdolność do pracy została obniżona przynajmniej o 33%. Należy podkreślić, że niepełnosprawność nie jest już rozumiana tylko jako skutek przebytej choroby czy urazu. Jest ona przede wszystkim rezultatem barier, na jakie napotyka w społeczeństwie osoba niepełnosprawna.

Źródło: Beata Szluz „Osoby Niepełnosprawne w Unii Europejskiej – Sytuacja i Perspektywy”, 2007 r.